

Sygn. akt VI U 117/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Monika Roslan - Karasińska

Protokolant: stażysta Agnieszka Łumińska

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2014 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy A. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział W.

o świadczenie rehabilitacyjne

na skutek odwołania A. L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział W. z dnia 20 lutego 2013 r. znak (...)

orzeka:

I. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 20 lutego 2013 r. znak (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu się A. L. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 21 lutego 2013 roku do dnia 31 marca 2013 roku;

II. w pozostałym zakresie odwołanie oddala.

Sygn. akt VI U 117/ 13

UZASADNIENIE

A. L. w dniu 15 marca 2013 roku złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Inspektorat w W. z dnia 20 marca 2013 (znak (...)) odmawiającej prawa mu do świadczenia rehabilitacyjnego od dnia 21 lutego 2013 roku.

W uzasadnieniu odwołania A. L. podniósł, że przyczyny oraz przebieg wypadku, któremu uległ 26 stycznia 2012 roku w czasie pracy, upadając z rusztowania, spowodowały u niego poważny uraz kręgosłupa, wskutek czego stał się osobą niezdolną do podjęcia jakiegokolwiek pracy a także samodzielnej egzystencji.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Inspektorat w W., wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 447¹⁴ § 1 k. p. c. wskazując, że wydana decyzja jest prawnie i faktycznie uzasadniona. Według organu rentowego z akt sprawy wynika, iż lekarz orzecznik ustalił uprawnienia do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 4 miesięcy licząc od daty wyczerpania zasiłku chorobowego (k. 57). Wskutek orzeczenia lekarskiego, ZUS zgodził się wypłacić świadczenie rehabilitacyjne za okres od 26 lipca 2012 r. do dnia 22 listopada 2012r. w wysokości 100 % podstawy wymiaru.

Odwołujący w dniu 03 grudnia złożył wniosek o kolejne świadczenie rehabilitacyjne(k. 26).

Organ rentowy na podstawie orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z 03 grudnia 2012 r. wydał decyzję, w której przyznał świadczenie rehabilitacyjne od dnia 23 listopada 2012 r. do dnia 20 lutego 2013 r. w wysokości 100% podstawy wymiaru(k. 29).

Po złożeniu następnego wniosku o dalszą wypłatę świadczenia rehabilitacyjnego(k. 30).

W dniu 14 marca 2013 r. Komisja lekarska ZUS ustaliła, że badany jest zdolny do pracy, a w związku z tym brak jest przesłanek pozwalających na dalszą wypłatę świadczenia rehabilitacyjnego.

Postanowieniem z dnia 29 maja 2013 r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza specjalisty z zakresu neurochirurgii, który to dowód przeprowadzono w drodze pomocy sądowej. Na skutek usprawiedliwionej niemożności stawiennictwa odwołującego się, badanie przeniesiono na nowy termin.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. L., pracownik firmy (...) z siedzibą w C. dnia 26 stycznia 2012 roku uległ wypadkowi przy pracy, podczas montażu profilu w magazynie. Najpierw spadła na niego poziomicą, uderzając w głowę i powodując niewielkie skaleczenie w okolicach głowy które zostało opatrzone w pomieszczeniu ochrony. Następnie, już po powrocie do wykonywanych obowiązków, odwołujący schodząc z rusztowania, osunął się na ziemię i upadł. Natychmiast wezwano do niego pogotowie. Dnia 06 kwietnia 2012 roku zdarzenie z 26 stycznia 2012 r. zostało uznane za wypadek przy pracy.

W dniu 04 lipca 2012 roku(data wpływu) A. L. złożył wniosek o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego (wniosek – nr akt (...) akt rentowych). Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 30 lipca 2012 roku stwierdził okoliczności uzasadniające ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 4 miesięcy licząc od daty wyczerpania zasiłku chorobowego. Na podstawie wydanego wyżej orzeczenia organ rentowy wydał w dniu 07 sierpnia 2012 roku decyzję przyznającą prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 26 lipca 2012 do 22 listopada 2012 roku w wysokości 100% podstawy wymiaru.

Ponadto odwołujący uzyskał skierowanie na rehabilitację leczniczą narządu ruchu w ramach prewencji rentowej ZUS w dniu 31 lipca 2012 roku.

W dniu 05 lutego 2013 roku odwołujący złożył wniosek o przedłużenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego. Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 15 lutego 2013 roku stwierdził brak okoliczności uzasadniających ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego oraz zdolność w/ w odwołującego do pracy.

W wyniku złożenia odwołania od ww. orzeczenia, w dniu 14 marca 2013 roku komisja lekarska ZUS orzekła, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy oraz stwierdziła brak okoliczności uzasadniających ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego. Na podstawie wskazanego orzeczenia, organ rentowy wydał w dniu 20 marca 2013 roku decyzję odmawiającą prawa do świadczenia rehabilitacyjnego od dnia 21 lutego 2013 roku.

W toku postępowania, postanowieniem z dnia 29 maja 2013 roku, Sąd dopuścił dowody z opinii biegłego lekarza specjalisty neurochirurga w drodze pomocy sądowej do Sądu Rejonowego Lublin Zachód, celem ustalenia czy odwołujący się odzyskał zdolność do pracy po dniu 21 lutego 2013 roku czy też konieczne jest przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego, a jeśli tak to na jaki okres.

Z uwagi na usprawiedliwioną nieobecność powoda na badaniu wyznaczonym w dniu 18 lipca 2013 roku, sąd postanowieniem z dnia 02 października 2013 roku, uchylił wskazane wyżej postanowienie, w przedmiocie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego lekarza specjalisty neurochirurga o którego przeprowadzenie zwrócił się w drodze pomocy sądowej do Sądu Rejonowego w Lublinie oraz dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza specjalisty

neurochirurga (postanowienie z dnia 02 października 2013r i wezwanie strony na badanie z dnia 09 października 2013r.).

Biegły lekarz specjalista neurochirurg, po przeprowadzeniu badania oraz zapoznaniu się z dokumentacją sądowo – lekarską, stwierdził u odwołującego bólowe ograniczenie ruchomości lędźwiowego odcinka kręgosłupa, lekkie ograniczenie ruchów czynnych w zakresie kończyny dolnej prawej, czucie dotyku i klucia słabsze na całej kończynie dolnej prawej. Biegły uznał, że odwołujący po dniu 21 lutego 2013 roku był nadal niezdolny do pracy.

Z taką opinią nie zgodził się organ rentowy, który w dniu 05 grudnia 2013 roku do pisma procesowego załączył stanowisko Przewodniczącego Komisji Lekarskich z dnia 03 grudnia 2013 r., w którym wniósł o powołanie innego biegłego.

Na rozprawie, przeprowadzonej w dniu 29 stycznia 2014 roku, organ rentowy podtrzymał stanowisko w sprawie powołania nowego biegłego, z kolei odwołujący poparł odwołanie i wniósł o oparcie wyroku na podstawie wydanej przez neurochirurga opinii z 06 listopada 2013 roku. Sąd postanowieniem wydanym na rozprawie oddalił wniosek organu rentowego o dopuszczenie kolejnej opinii biegłego.

Odwołujący się A. L. od dnia 01 kwietnia 2013 r. jest na emeryturze (okoliczność bezsporna, k. 89- zaświadczenie).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz aktach organu rentowego. W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego jest wnikliwa, rzetelna, a dodatkowo została wydana po przeprowadzeniu badania odwołującego i zapoznaniu się z załączoną dokumentacją lekarską. Przy tym, brak jest jednocześnie jakichkolwiek podstaw, aby opinią tym odmówić mocy dowodowej oraz przymiotu wiarygodności.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie A. L. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Inspektorat w W. z dnia 20 marca 2013 , zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie spór dotyczył kwestii, czy po dniu 21 lutego 2013 roku po wyczerpaniu 5 miesięcznego świadczenia rehabilitacyjnego A. L. był nadal niezdolny do pracy, a co za tym idzie winien mieć nadal wypłacane świadczenie rehabilitacyjne.

W toku postępowania Sąd przeprowadził dowody z opinii biegłego lekarza specjalisty neurochirurga celem ustalenia, czy odwołujący po dniu 21 lutego 2013 roku był nadal niezdolny do pracy, a jeżeli tak, to czy zasadnym byłoby przyznanie odwołującemu świadczenia rehabilitacyjnego i na jaki okres.

Sąd swoje rozstrzygnięcie oparł na opinii ww. biegłego sądowego, który stwierdził, iż odwołujący po dniu 21 luty 2013 roku był niezdolny do pracy i czekała go operacja. Uzasadnił oni w sposób wyczerpujący swoje stanowisko w zakresie stanu zdrowia A. L.. Ponadto, w ocenie Sądu opinie biegłego są wiarygodne, jasne i rzeczowe.

Na podstawie art. 18 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2010r., nr 77, poz. 512 t.j.) świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy. Świadczenie rehabilitacyjne przysługuje przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy. Świadczenie rehabilitacyjne nie przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, zasiłku dla bezrobotnych, zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego, nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego oraz do urlopu dla poratowania zdrowia, udzielonego na podstawie odrębnych przepisów. Odwołujący się A. L. od dnia 01 kwietnia 2013 r. jest na emeryturze (okoliczność bezsporna).

Wobec powyższego należało zmienić zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 20 lutego 2013 r. znak (...) w ten sposób, że przyznać odwołującemu się A. L. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 21 lutego 2013 roku do dnia 31 marca 2013 roku; zaś w pozostałym zakresie odwołanie oddalić.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł, jak w sentencji.